

LÁBNYOMOK

Írta: Meyer Konrád Ferdinánd.

Ifjú koromba' volt. Kisértelek
 Az erdön át a szomszéd házaig,
 Hol szállva voltál. Sűrű köd szitált
 S te, utazó-köpenykéd kámzsáját
 Fejedbe húzva, oly bizalmasan
 Néztél reám. Az út átnedvesült,
 S léptünk nyomát tisztán megláthatók
 A nedves földön. Te szélről menél,
 És elbeszélted utazásodat.
 Még egy utad lesz, — mondád — hosszú út.
 Aztán neveltünk, elfedezve arcunk
 Nagybölcsen, a közel válás elől,
 A szilfasorhoz érve, búcsuzánk.
 Mélázva jöttem vissza útamon,
 Kéjelve még varázsos lényeden
 És félénk bájadon, s örülve már,
 Hogy nemsoká megint találkozunk.
 Vigan haladtam s im az ösvenyen,
 A nedves földbe nyomva láttam ott
 Kis lábad tisztán látható nyomát.
 Kicsinyke nyom, s az is mily elmuló,
 És lényed mégis: bolygó, útrakész,
 Nyulánk és tiszta, rejtelmes, bűvös!
 Most szembe jöttek vélem a nyomok,
 Míg visszamentem a megjárt úton,
 S nyomodból tenmagad léptél elő
 Lelkem szemének. Láttam termeted,
 Szűz kebled tiszta, gyöngéd hajlatát.
 Eltűntél aztán, mint egy látomás.
 Majd elmosódtak már a lábnyomok
 Az egyre jobban hulló langy esőn.
 Mély bánat vett most lelkemen erő:
 Szemem láttára hogy lett semmivé,
 Utolsó, együtt tett utunk nyoma.

Fordította: Vargha Gyuláné.